

Emlékezés édesapámra

Elmúlt idők homályában kutatom emlékeimet. Az első kép ötéves koromból kúszik felém. Reggeli álmomból ébredve egy barnabőrű arc hajolt felém. Szemében soha nem látott „szereteláng” égett, egyszerre sírt és nevetett. A szobában halk zsongás... Apu hazajött a háborúból.

Boldog gyermekkorom kiteljesedett. Önzetlen szeretetének fényében éltünk: édesanyja, felesége, gyermekei. Édesapám – aki nyugalmat és biztonságot árasztott felém – csodálatos mesélőkészségével naponta elvezetett az őshaza regevilágába. Számomra természetes volt, hogy olyan emberi képességgel bír, amely csak kevesek számára adatott meg.

Honnan eredt ez a titokzatos képessége? 1945-ben, egy manysi fiatalemberrel – Szalavaré Turával – való véletlen találkozásából. Együttlétük alatt megtöltötte tarsolyát a manysi és a honfoglalás előtti mitológiával, a magyar nép mondáival, regéivel és sorsával. Ez a találkozás határozta meg további életútját. Tura meghalt, de emléke úgy épült be családunk életébe, mint egy kedves családtagé.

Édesapám regevilága kiapadhatatlan volt. Előttem van, amint konyhai széken – kisszéken ülve – írja élete regényét csodálatos gyöngybetűivel. Később ezüstös fejét kis írógépe fölé hajtva ír egész nap. Élete utolsó napjáig írja a Nagy Hegyekbe rejtett titkot.

Soha nem vette kedvét, amikor kemény falakba ütközött, amikor a szakmai körök nem ismerték el, amikor éveken keresztül kilincselte és mégsem tudta kiadatni műveit. Erőt adott neki a szerető család, Édesanyám, aki mindent elkövetett azért, hogy Ő az életét műveinek szentelhesse. Nem volt egyedül, mellette voltak barátai itthon és a világ minden táján. Arcát felidézve látom, hogy gondolataiban állandó vihar kavargó, távoli dolgok foglalkoztatják. Mindezt mégis rendíthetetlen nyugalommal viselte, míg érzékeny szíve, öcsém, Attila tragikus halála után, meg nem állt örökre.

Köszönet illet mindenkit, akik életében bármilyen módon támogatták, akik jelenleg is feladatuknak tartják, hogy szellemi hagyatékának csorbítatlan megőrzéséről gondoskodjanak annak érdekében, hogy ez a hagyaték közkinccsé váljon:

Bolyky Úr János
v. Andrásy Gyula
Balogh Géza
dr. Faggyas István
Halmy György
Herke Károly
dr. Kulcsár József
Sebestyén László

Nemes Lakatos Zoltán
dr. Bogdán Emil
dr. Baltázár Emilné
Farkas Rudolf
Harkai István
Hermann Domonkos
Molnár Gábor
Szili István

Püski Sándor
dr. Bognár László
Erdei Ibolya
Gyüre András
dr. Hary Györgyné
Kállai László
Pataky László
Szirti László

Köszönöm Bolyky Úr Jánosnak, hogy vállalta a Paál Zoltán Arvisura Archívum létrehozását, a hagyaték gondozását és annak közzététele érdekében az Arvisura új, teljes kiadásának összeállítását, a szerkesztés felelősségét és munkáját, valamint a kiadás költségkereteinek a biztosítását.

Paál Zoltán teljes életművet hagyott szellemi hagyatékul. Életében meg nem valósult vágya teljesül azzal, hogy mindenki számára hozzáférhetően, a Paál Zoltán Arvisura Archívum alapján szerkesztett új kiadásban kerül életműve közzétételre.

Paál Éva

Budapest, 2023. XII. 23.